

Britney Spears i Paris Hilton, els cantants Eminem i Chris Brown, la colombiana Shakira, l'afroamericana Beyoncé Knowles i les actrius televisives Jessica Simpson i Lindsay Lohan figuren entre les deu personalitats més buscades als Estats Units, al costat dels joves concursants d'American Idol (la versió nord-americana d'*Operación Triunfo*) i els lluitadors de la World Wrestling Entertainment (WWE, la federació de lluita lliure americana). Aquestes dades demostren que els usuaris principals dels motors de recerca són adolescents. El fenomen no és exclusiu dels Estats Units. A Europa i Llatinoamèrica els primers llocs de les personalitats més buscades també els ocupen cantants i actors.

Al nostre país, les imatges més buscades són les de la cantant colombiana Shakira, l'actor Orland Bloom i les actrius Scarlett Johansson, Angelina Jolie, Paz Vega i Elsa Pataky. Com a novetat, resulta sorprenent l'èxit entre els internautes adolescents de la sèrie televisiva argentina *Rebelde Way* (Cuatro) i de la seua competidora mexicana *Rebelde* (Antena 3), que s'emeten actualment en més de cinquanta països. Les productores d'aquestes dues sèries protagonitzades per estudiants adolescents d'un col·legi privat d'elit han trobat en Internet un eficaç vehicle per a la promoció publicitària dels seus protagonistes, però també per a la venda de discos, vídeos i fotografies.

Les recerques en català a través de Google no es diferencien gaire de les que es realitzen en altres idiomes i s'aproximen a les de la resta de l'estat espanyol i de països llatinoamericans com Mèxic, Argentina, el Brasil i Colòmbia. Els internautes adolescents de Lleida, Mallorca o Castelló tenen els mateixos gustos que els de Buenos Aires i Caracas.

Fotografies eròtiques, vídeos pornogràfics, notícies sensacionalistes relacionades amb ídols juvenils són els principals materials d'una xarxa que demostra l'abast de la globalització en tot el planeta, l'interès que desperta el sexe, l'alarmant uniformitat dels gustos i interessos culturals entre països i continents distints i la importància del públic adolescent com a usuari principal d'Internet.

Lluc Soler

Barcelona enderroca el seu passat

Els veïns de les cases barates del Bon Pastor no seran els únics que hauran de deixar els seus habitatges en els propers mesos. Aquest real·lotjament és tan sols la punta de l'iceberg d'una actuació urbanística que engloba diferents barris de la ciutat castigats pel pas dels anys.

Al Bon Pastor, aquests dies els veïns es dediquen a observar els operaris que s'afanyen a tapiar les primeres cases barates que seran enderrocades. L'Ajuntament té pressa per real·lotjar les primeres 131 famílies de la fase inicial. Necessita ensorrar durant aquest any les edificacions que ocupaven fins ara per construir-hi els habitatges de la segona fase del projecte municipal. Alguns veïns ja viuen als pisos nous, però d'altres van endarrerint el moment d'anar-se'n i empaquetar els seus records, especialment la gent gran que hi ha viscut durant més de setanta anys, des que es van construir les cases l'any 1929. El contracte signat amb el Patronat Municipal de l'Habitatge (PMH) deixa ben clar, però, que els inquilins tenen tres mesos per deixar les seves cases. Molts veïns com l'Elvira, que ja té les claus del nou pis, denuncien que la destrucció de les parets interiors i el tapiat d'algunes cases ja buides provoquen esquerdes als seus habitatges. L'associació Avis del Barri, que s'oposa al projecte i aplega unes 200 famílies de les 784 afectades, va més enllà i acusa l'Ajuntament de *mobbing*, d'assetjament perquè se'n vagin. Aquesta entitat ha presentat un recurs al TSJC perquè no està d'acord amb la proposta econòmica i reclama una indemnització per danys morals. Com explica una portaveu de l'associació, Aurora Sardaña, "en la segona fase ho tindran més complicat, perquè hi ha molta més gent en contra que en la primera". Sigui com sigui, quan s'acabin

les obres d'enderrocament al 2010, les úniques cases barates de la ciutat que es mantindran seran les de Can Peguera, al Turó de la Peira.

El llast de l'aluminosi. Els habitants de les cases baixes del Bon Pastor no seran els únics veïns de la ciutat que hauran de fer les maletes en els propers mesos. Els plans urbanístics del Consistori preveuen tot un seguit d'actuacions que afectaran diferents indrets de la capital catalana.

A final d'any, el consistori signava diversos convenis amb la Generalitat i el Govern espanyol que sumaven una inversió de 26,6 milions d'euros en la remodelació de barris i d'habitatges de la ciutat castigats pel pas del temps. Un d'aquests projectes és el que ja es porta a terme a l'altra banda de la Meridiana, a la zona compresa entre la Via Favència i el carrer Aiguablava. Es tracta del real·lotjament de les 900 famílies de la Trinitat Nova que viuen en edificis afectats per aluminosi. De fet, 249 ja viuen en pisos nous a la mateixa zona, mentre que la resta seran reubicats gradualment a mesura que s'endllesteixin els nous blocs. A partir d'aquest trimestre es començaran a enderrocar els edificis malmesos per poder aixecar els nous en una operació que s'ha de concloure cap al 2012. El president de l'Associació de Veïns de Trinitat Nova, Diosdado Toledano, espera que el termini s'escurci: "Estem preocupats per l'estat dels edificis perquè n'hi ha alguns d'apuntalats." També perquè arribar a casa s'ha convertit

JORDI PLAY

En aquesta pàgina i en la següent, imatges del barri del Bon Pastor.

en un autèntic via crucis per als veïns, ja que la majoria dels carrers de la zona estan tallats. Un cas semblant és el del turó de la Peira, on les excavadores treballen de manera incansable per poder real·lotjar els darrers veïns que viuen en blocs malmesos per l'aluminosi. Quan l'any 2008 finalitzin les obres, hauran passat setze anys des de la tràgica mort de la veïna del carrer del Cadí que va morir en l'ensorrament d'un pis construït amb ciment aluminós. Una mort que va posar al descobert el deteriorament de moltes de les edificacions que es van construir a Barcelona durant els anys seixanta per acollir els milers de persones que hi arribaven. El decret aprovat per la Generalitat obligarà els 26 blocs restants a fer la prova de l'aluminosi. I és que al-

gunes finques no van entrar en el pla de rehabilitació de l'Ajuntament perquè els tècnics contractats pels propietaris van considerar que l'estat de la finca no era tan greu com altres del Turó. Així, amb la revisió dels blocs restants, que afectaran unes 780 famílies, s'obrirà una nova intervenció.

Macroprojectes en marxa. Un altre dels plans urbanístics que està a punt d'enllestir-se és la remodelació del Polvorí (Sants-Montjuïc). Es tracta d'una actuació global que es va iniciar ara fa deu anys amb vista a les condicions d'habitabilitat tan deficientes que presentava el barri. La remodelació del Polvorí s'ha realitzat en diferents fases, i ara entra en la recta final. Més del 70% del barri ja ha estat remodelat o es

troba en procés de reforma, i en aquests moments es redacten els darrers projectes d'edificació en una operació que tindrà com a balanç la construcció de 488 habitatges nous. Els darrers veïns seran real·lotjats d'aquí a tres anys, a final del 2010. Un altre projecte de real·lotjament de veïns que es troba en la recta final és el dels habitatges del Governador (Nou Barris), que implica la substitució progressiva dels antics blocs del Governador per edificis nous. El darrer bloc, situat al carrer Almansa, es troba en procés d'execució. Es preveu que les obres s'acabin aquesta mateixa primavera. En una situació semblant es troben els veïns del sud-oest del Besòs (Sant Martí). En el marc del Pla de l'Habitatge 2004-2010, a principi del 2006 es va començar a construir el penúltim bloc al carrer Tolosa, mentre que l'edifici restant a Cristóbal de Moura acaba d'endegar les obres. Aquest serà el darrer dels sis immobles que s'han fet per real·lotjar els veïns afectats pel programa de remodelació i rehabilitació de l'Ajuntament. Amb aquests 66 habitatges nous,

Al turó de la Peira, les excavadores treballen de manera incansable per poder real·lotjar els darrers veïns que viuen en blocs malmesos per l'aluminosi

tots els veïns hauran estat reallotjats en els més de 400 pisos que s'han construït des del 2004. Més endarrerida està la remodelació de la Via Trajana, al districte de Sant Martí. Després de la construcció de 84 habitatges protegits per als primers reallotjats, encara queden pendents 134 pisos nous per a la resta de veïns que hauran d'abandonar els seus domicilis. Aquest barri limítrof amb Sant Adrià del Besòs viu un procés de remodelació des de l'any 1995. Fonts de l'Ajuntament asseguren que "l'inici de les obres es farà possiblement durant el primer trimestre de 2008". Aquests habitatges estan ubicats a Via Trajana amb Guipúscoa i al carrer de Binèfar (Sant Adrià). També va lent el procés de reforma del Mercat del Guinardó i els seus voltants. Els veïns i comerciants del carrer Teodor Llorente, que porten més de trenta anys

afectats per un pla urbanístic que ha de connectar el seu carrer amb la Ronda del Guinardó, encara hauran d'esperar força temps per poder ser reallotjats als pisos nous. Aquesta actuació és un dels puntals del Pla d'Actuació del Districte 2004-2007, però les obres dels 40 pisos de protecció oficial que s'han de fer per als veïns expropiats no han començat. El retard en l'inici de les tasques de remodelació ha degradat la zona i la majoria de comerços han hagut de tancar, mentre que els qui es resisteixen a fer-ho han perdut un 40% de vendes. De moment, l'Ajuntament s'ha limitat a desallotjar grups d'okupes que s'havien instal·lat en algunes fàbriques buides del carrer. Més temps hauran d'esperar els veïns afectats pel desmantellament de l'anella de les Glòries, que seran traslladats a l'altra banda de la plaça. El macroprojecte Glò-

ries 900, que fou aprovat a mitjan 2006, s'iniciarà cap al 2010.

Plans aturats. Alguns dels plans urbanístics més controvertits d'aquesta legislatura estan paralyzats. És el cas del projecte del Parc dels Tres Turons, inclòs al Pla d'Actuació del Districte (PAD 2004-2007), que pretén convertir l'àrea dels turons de la Rovira, Carmel i el Coll en una balconada per a la ciutat. Una actuació que implica "danys col·laterals", que són els centenars de cases que han de ser enderrocades per deixar lliure aquest espai natural. Els veïns denuncien que no han pogut participar en el projecte municipal i es neguen a deixar les seves cases. També qualifiquen l'operació d'especulativa perquè l'Ajuntament té previst construir 4.500 pisos, una xifra "desproporcionada" que sobrepasa les necessitats reals del reallotjament. La plataforma veïnal que s'oposa al Pla acaba d'enviar una carta a l'Ajuntament denunciant el silenci administratiu que viuen des del mes de juny. I és que des d'aleshores, com relata Benito Freire, president de l'Associació de Veïns del Passeig

Els desacords entre els socis del tripartit per la construcció del túnel d'Horta han aturat el traslladat dels veïns de la font del Gos i de Can Notari, a Collserola

Turull, “truquem a Urbanisme però ningú ens explica el perquè d'aquesta aturada ni ens proposen noves dates per parlar-ne”. La plataforma sospita que la paràlització és deguda al canvi d'alcalde i a la proximitat de les eleccions. La situació s'agreuja pel fet que mentre el pla està aturat no es concedeixen permisos d'obra i les cases es degraden. Francesc Molinas, responsable d'Urbanisme de l'Associació de Veïns d'Horta, critica que es vulgui fer un parc “rodejat per una muralla de pisos de 6 o 7 plantes, amb l'impacte que això significa”. Els desacords entre els socis del tripartit per la construcció del túnel d'Horta també han aturat el traslladat dels veïns de la font del Gos i de Can Notari, barris enclavats al parc de Collserola. El pla preveu que aquests habitatges unifamiliars de construcció pròpia fets als anys cinquanta siguin enderrocats, i els seus inquilins, traslladats a uns terrenys situats al costat de la plaça Karl Marx. Una alternativa que no satisfà els veïns, que ja han mostrat la seva oposició al canvi de residència.

Xavi Tedó

Confidencial

Xavier Vinader

Una dona de combat

La trucada telefònica li va arribar el diumenge 31, l'últim dia de l'any, i tot va anar molt ràpid. Aquell mateix dia, Michèle Montas, de nacionalitat haitiana, vídua del periodista Jean Dominique –assassinat l'any 2003 a Port-au-Prince–, una dona de coratge, formada a l'escola anglosaxona, es convertia en el nou rostre de l'ONU com a portaveu del secretari general, Ban Ki-moon, acabat de nomenar.

L'elecció no va ser fortuïta. En un món fet de quotes informals, Michèle Montas ofereix un triple avantatge: ser una dona originària d'un país del Tercer Món, francòfona i educada a l'anglesa. Defensora a ultrança de l'ONU (“l'han criticada tant –diu– que s'han oblidat de per què serveix”–, on ha treballat en diverses etapes –a partir del 2003 era directora de la ràdio en llengua francesa– i amb una història personal ben interessant darrere seu.

Els que la coneixen de prop la descriuen amb la cara seriosa, reposada i elegant. Una dona de rigor, nascuda en el si d'una família il·lustrada de la vella burgesia de Port-au-Prince, la capital d'Haití, i estudiant rebel de filosofia, carrera que mai no va acabar a causa de la detenció d'una part de la seva família –una tieta i quatre cosins– per activitats subversives contra el règim de François Duvalier, el tirànic “Papa Doc” que controlava el país amb mà de ferro. Tots moriren a la sinistra presó de Fort Dimanche, i Michèle, amb només disset anys, s'amaga una temporada fins que és enviada als Estats Units pels seus pares. Allà descobrirà una certa llibertat, una nova cultura i una llengua. Reprèn els estudis, passa per la Universitat de Columbia i s'especialitza en política internacional i periodisme. A la mort de “Papa Doc”, el 1971, torna al seu país i es fa càrrec de la pàgina cultural d'un diari. En aquest període coneix Jean Dominique, setze anys més gran que ella i que acaba de muntar Radio Haiti. Es casen i treballen junts en el projecte.

“Michèle Montas, nova portaveu del secretari general de l'ONU, ofereix un triple avantatge: ser una dona originària d'un país del Tercer Món, francòfona i educada a l'anglesa”

A Washington hi ha Jimmy Carter, i a Haití, Jean-Claude Duvalier –més conegut com “Baby Doc”– ha d'afluixar el to imposat pel seu pare i predecessor. Aprofitant el moment, els reporters de Radio Haiti Inter multipliquen les investigacions i els reportatges de denúncia. Jean Dominique escriu editorials inflamatoris fins que, el 28 de novembre del 1980, la policia política assalta l'emissora i ho posa tot potes enlaire. Jean es pot refugiar a l'ambaixada de Veneçuela, però Michèle va de cap a la presó. L'administració nord-americana es mobilitza i la fan sortir cap a Miami. El seu marit la retroba a Nova York, on comença a treballar a la ràdio de l'ONU. L'any 1986, amb la fugida de “Baby Doc”, la parella fa una tornada triomfal i reobren la ràdio. Es posen a favor de Jean-Bertrand Aristide –el capellà de barri que arribarà a la presidència– i el segueixen en el seu periple polític que passa per l'exili i la tornada al poder. Durant sis anys, la seva ràdio no es mossega la llengua amb les martingales de la classe dirigent, i un bon dia –3 d'abril del 2000– Jean Dominique cau abatut a trets a la porta de l'emissora. Michèle investiga i descobreix que totes les pistes porten cap al partit del president Aristide. Temps després –25 de desembre del 2002–, ella també pateix un atemptat a la porta de casa seva on mor el seu guardaespalles. La reacció immediata és tancar la ràdio i exiliar-se de nou a Nova York. Allà també rep amenaces, canvia sovint d'adreça i torna a treballar a l'ONU. Ara, en el seu nou càrrec, aquesta dona de combat té feina per estona.